

методи виявлення; строк подання доказів, – можна повно, всебічно і об'єктивно з'ясувати обставини кожної справи.

До особливих характеристик доказування можна віднести принцип офіційності, а також презумпцію вини відповідача.

Втім, ця тема буде й надалі залишатись актуальною у світлі реформування адміністративного судочинства, тож наукові пошуки у цій царині мають тривати.

Список літератури: 1. Кодекс адміністративного судочинства України : закон України від 6 лип. 2005 р. № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36, 37. – Ст. 446. 2. Миколенко А. И. Административный процесс и административная ответственность в Украине : учеб. пособие / А. И. Миколенко. – [Изд. 2-е, доп.]. – Харьков : Одиссей, 2006. – 352 с. 3. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122. 4. Кодекс адміністративного судочинства України : науково-практичний коментар / [Ківалов С. В., Харитонов Є. О., Харитонova О. І. та ін.] ; за ред. С. В. Ківалова, О. М. Пасенюка, О. І. Харитонovої – К. : Правова єдність, 2009. – 656 с. 5. Строгович М. С. Курс советского уголовного процесса / М. С. Строгович. – М. : Наука, 1968. – 295 с. 6. Белкин Р. С. Собрание, исследование и оценка доказательств / Р. С. Белкин. – М. : Наука, 1964. – 280 с. 7. Треушников М. К. Судебные доказательства / М. К. Треушников. – [2-е изд., доп.]. – М. : Городец, 1999. – 288 с. 8. Горшенев В. М. Теория юридического процесса / В. М. Горшенев. – Харьков : «Вища школа», 1985. – 192 с. 9. Коновалова О. В. Юридична психологія : [підруч. для студ. юрид спец. вищ. навч. закл.] / О. В. Коновалова, В. Ю. Шепітько. – К. : Ін Юре, 2005. – 255 с. 10. Решетникова И. В. Справочник по доказыванию в гражданском судопроизводстве / И. В. Решетникова. – М. : Норма, 2002. – 457 с.

Надійшла до редколегії 02.11.2012

Проанализировано понятие доказывания в сфере производства по административным делам, определены общие черты и выделены некоторые особенности.

The concept of proving in administrative cases is analysed, the general features are described and the certain characteristics are identified.

УДК 342.51

С. І. Лекарь

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Охарактеризовано зарубіжний досвід забезпечення економічної безпеки держави, уточнено його адміністративно-правовий аспект, надано авторське бачення використання зарубіжного досвіду в Україні.

Безпека як система корінних, типових властивостей будь-якої країни втілює в собі усі сфери різних галузей життєдіяльності й розвитку людини, суспільства, держави та природи. В цілому, безпеку

© Лекарь С. І., 2012

можна визначати як якісну характеристику об'єкта (системи), здатність об'єкта до існування й розвитку та його захищеність від внутрішніх та зовнішніх загроз. Місце, роль та пріоритет кожного з елементів безпеки визначаються обставинами, що реально складаються на певний період усередині й зовні об'єкта. Зі зміною ситуації життєво важливого значення об'єктивно можуть набувати різні її властивості. Економічна безпека держави – це стан рівноваги та соціально-орієнтованого розвитку національної економічної системи, що досягається реалізацією сукупності форм і методів економічної політики. Належний рівень економічної безпеки досягається здійсненням єдиної державної політики, підкріпленої системою скоординованих заходів, адекватних внутрішнім та зовнішнім загрозам. Без такої політики неможливо домогтися виходу з кризи, стабілізувати економічну ситуацію в Україні, створити ефективні механізми соціального захисту населення.

Не применшуючи значущість внеску, який зробили для розробки вищезазначених питань такі провідні вчені, як В. Б. Авер'янов, В. Г. Атаманчук, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, М. Вітке, Л. В. Коваль, В. Ф. Опришко, Г. Х. Попов, М. М. Тищенко, В. М. Шаповал, Ю. С. Шемшученко, В. К. Шкарупа, Л. П. Юзьков та ін., мусимо зазначити, що багато питань у цій сфері залишаються ще дискусійними, що й зумовило написання цієї статті та є її новизною та актуальністю.

Метою даної роботи є характеристика зарубіжного досвіду забезпечення економічної безпеки держави, уточнюючи його адміністративно-правовий аспект.

Так, найперші згадки про необхідність забезпечення економічної безпеки знаходимо ще в Платона в його «Державі», де вказується, що ідеальною є та держава, в якій панує достаток, а не надлишок. Саме поява надлишкових потреб призводить до воєн та перетворює «здорову державу» на «державу, що лихоманить» [1, с. 372]. Бажання надмірного споживання та володіння предметами розкоші призводить до необхідності розширення держави шляхом завоювання нових територій та отримання нових ресурсів, які надають можливість для задоволення надмірних потреб. Таким чином, розробка Платоном ідеальної держави є механізмом забезпечення економічної безпеки та протидії деструктивним чинникам. Проте, виникнення проблеми забезпечення економічної безпеки у будь-якій країні пов'язано з формуванням її державності, осягненням та становленням національних економічних інтересів, формуванням національної гідності та свідомості суспільства. Так, при становленні державотворення актуальним є врахування зарубіжного досвіду щодо розв'язання складних проблем забезпечення економічної безпеки, переймаючи з нього позитивні елементи та уникаючи негативних, адаптуючи міжнародний досвід до умов України.

Відтак, у світлі розгляду питань економічної безпеки на міжнародному рівні цікавою є методологія, запропонована Комісією ООН за програмами розвитку (UNDP) з аналізу економічної безпеки держави.

Згідно з цією методикою рівень національної безпеки визначається трьома факторами: рівнем економіки, рівнем освіти та правами людини [2, с. 17]. Рівень економіки вимірюється у ВВП на душу населення, рівень освіти – кількістю років, протягом яких навчається у цьому суспільстві середньостатистична людина, права людини характеризуються спеціальним індексом, який розраховується за спеціально затвердженою методикою. Рівень національної безпеки, визначений таким чином, є одним із індикаторів стану безпеки держави. Зниження цього рівня є сигналом для уряду щодо прийняття відповідних заходів.

Цікавим також є Заключний акт Ради з безпеки і співробітництва в Європі (Гельсінкі, 1 серпня 1975 року) [3], який не втратив чинності й дотепер. Так, у розділі «Економічна і комерційна інформація» держави – учасниці вищезгаданого документа, вважаючи, що економічна інформація за своїм характером повинна була б забезпечувати відповідний аналіз ринків і розробку середньострокових і довгострокових прогнозів, сприяючи тим самим встановленню стійких торгових потоків і кращому використанню торгових можливостей, виражаючи готовність поліпшувати якість та розширювати обсяг і розповсюдження економічної та відповідної адміністративної інформації, сприятимуть регулярній і в можливо більш короткі терміни публікації й розповсюдженню економічної та комерційної інформації, зокрема:

- статистичних даних про виробництво, національний дохід, бюджет, рівень споживання та продуктивності праці;
- статистичних даних про зовнішню торгівлю;
- законів і регламентів, що стосуються зовнішньої торгівлі;
- інформації, що використовується для економічного прогнозування з метою сприяння розвитку торгівлі;
- іншої інформації, корисної для ділових людей у комерційних контактах, наприклад, періодично видаваних довідників, переліків і, коли це можливо, структурних схем фірм та організацій, що займаються зовнішньою торгівлею.

Так, узагалі в світі існують дуже різні системи й моделі національної безпеки, зокрема:

- американська – орієнтована на поєднання зовнішньої та внутрішньої безпеки, яку використовують за взірцем більшості держав;
- японська – з акцентом на внутрішню соціальну безпеку;
- китайська, яка є найконцентрованішим виразом систем безпеки держав, що здійснюють будівництво соціалістичного суспільства;
- системи, властиві державам, які нещодавно здобули незалежність, а також здійснюють глибоку переорієнтацію свого розвитку.

Насамперед звернемося до досвіду Сполучених Штатів Америки, оскільки навіть поява самого терміна «економічна безпека» належить 26-му президенту Сполучених Штатів Америки Теодору Рузвельту та визначається як сукупність умов, що надійно забезпечують національний суверенітет, захист стратегічних інтересів і повноцінний розвиток суспільства, життя та здоров'я усіх його громадян [4, с. 12].

За перші 100 днів президентства Т. Рузвельта було прийнято 15 законів, які стали базою для подальшого розвитку заходів. Вони мали на меті подолання кризи та відновлення економічної потужності держави. Т. Рузвельт відрікся від класичної практики невторгання держави в економічне життя й виступив за оптимальне поєднання ринкових мотивів та державної участі в господарських процесах. Однією з причин такого поєднання стала необхідність впливу на соціальний клімат у суспільстві, тому що економічні інтереси особистості реалізуються через соціальну політику держави.

Багаторічний процес пошуку ефективних шляхів надійного захисту національних економічних інтересів у США дозволив створити ефективне та дієве нормативно-правове забезпечення економічної безпеки. Як у концептуальних і стратегічних документах, так і в законодавчих та нормативно-правових актах цієї країни економічна безпека США як окрема та цілісна проблематика не формулюється. Вона розглядається лише як невід'ємна й найважливіша зі структурних складових національної безпеки Сполучених Штатів у Стратегії національної безпеки та подається як окремі аспекти щодо її забезпечення у законах.

Національна стратегія безпеки – документ, в якому адміністрація президента США формулює основні принципи забезпечення безпеки країни [5]. Відповідно до цього документа національні інтереси США класифікуються за рівнем важливості для країни на три категорії: перша група – це життєво важливі інтереси, друга – важливі інтереси та третя – гуманітарні та інші інтереси. Економічні інтереси містяться у складі першої категорії важливості національних інтересів США, забезпечення яких є безумовним пріоритетом політики національної безпеки Сполучених Штатів і для захисту яких американський уряд повинен робити все можливе навіть за рахунок одностороннього використання сили. До них відносяться економічний добробут суспільства й захист життєво важливих державних інфраструктур, зокрема енергетики, банків, фінансів, державних комунікацій та ін. Основні напрями державної політики національної безпеки США подаються у Стратегії національної безпеки за трьома основними напрямками: формування безпечного міжнародного оточення Америки, забезпечення адекватного реагування на загрози та кризи, належна підготовленість американського суспільства до непередбачуваних тенденцій і явищ у майбутньому. Практично кожний напрям передбачає заходи розв'язання проблем економічної безпеки.

Законодавче забезпечення економічної безпеки США має високий рівень. Проблеми протидії економічному шпідіажу розглядаються у Законі «Про економічну безпеку 1996 р.» (The Economic Security Act of 1996) [6]; підвищення ефективності національної освіти і науки – у Законі «Про освіту для економічної безпеки» (The Education for Economic Security Act) [7]; питання податкового регулювання, пріоритетів економічного розвитку, митного протекціонізму – у Законі «Про економічну безпеку та відтворення 2001 р.» (The Economic Security & Recovery Act of 2001) [8]; питання ринку праці,

боротьби з безробіттям, економічного захисту населення – у Законі «Про створення робочих місць і економічну безпеку 2002 р.» (Job Creation and Economic Security Act of 2002) [9] та ін.

Відтак, можемо зазначити, що досвід розв'язання проблем національної безпеки за всіма її складовими, що накопичений Сполученими Штатами Америки, підготвує інші держави у світі, у тому числі й Україну, до розробки та впровадження власних концепцій і стратегій національної безпеки, орієнтованих на надійний захист національних й економічних інтересів.

Що стосується Японії, то для означення економічної безпеки в цій країні практично завжди використовуються два поняття, кожне з яких складається з трьох слів: кейдзай-андзен-хосе і, рідше, кейдзайтеки-андзен-хосе. Перше слово, в якому і полягає єдина фонетична відмінність, – кейдзай (кейдзайтеки) – означає «економіка» та відповідно до смислового навантаження практично ідентичне українському аналогу. При цьому в першому випадку це слово переводиться як іменник, а в другому – як прикметник. Друга частина обох словосполучень – андзен – означає «безпека» у широкому сенсі: окрім економічної сфери, це слово вживається для позначення безпеки дорожнього руху, робочої зони і т. ін. Що стосується третього слова – хосе, то саме в ньому полягає базова відмінність японського й українського варіанту визначення даного терміна, яка визначає специфіку аналізу й здійснення політики економічної безпеки в Японії. Воно переводиться як «гарантія», «забезпечення» і в даному випадку виражає елементи, засоби, заходи, необхідні для реалізації та підтримки такої безпеки [10, с. 30].

Необхідно виокремити, що японський підхід до вирішення проблем економічної безпеки базується на двох принципах:

- збереження та розвиток економічної потужності країни;
- формування сприятливого глобального середовища, що забезпечить максимальну реалізацію національних інтересів [11, с. 38].

До національних особливостей Японії, що визначають формування її поглядів на проведення політики національної економічної безпеки, належить, перш за все, гомогенність і закритість японського суспільства, зумовлені тривалим, майже трьохсотрічним (аж до середини XIX ст.) періодом її самоізоляції. На початку 1970-х рр. формується класична доктрина національних інтересів, що складалася з внутрішньосоціального (суспільна безпека), військового (національна безпека) та зовнішньополітичного (мир і стабільність у всьому світі) компонентів. У цей період основною метою політики національної безпеки Японії стало приведення її зовнішньополітичної ролі у світі у відповідність до її економічного потенціалу. Досягнення цієї мети планувалося здійснити шляхом вирішення трьох завдань: сприяння розвитку ринкових демократій у світі; забезпечення стратегічного балансу між капіталізмом і соціалізмом; внесок у стабільні економічні й політичні відносини між Північчю та Півднем, особливо в Азії. В еволюції концепцій національної безпеки Японії спостерігаються дві основні тенденції. По-перше, це «повзуча» глобалізація ролі Японії

у світі, а по-друге, поступова автономізація її в рамках союзу із США. При цьому, що більше Японія бачить себе глобальною державою, то менше консервативних і реалістичних аспектів залишається в її доктрині національних інтересів.

Досліджуючи зарубіжний досвід забезпечення економічної безпеки держави, варто підкреслити, що в Японії, так само як і в багатьох інших країнах, визначення терміну «економічна безпека» та напрямів її реалізації ускладнено протиріччями, які базисно присутні в капіталістичній системі. Можна виділити наступні чинники, що перешкоджають такому визначенню:

1) циклічність (чергування економічного зростання й ослаблення кон'юнктури) ринкової економіки, яка вже сама по собі має на увазі нестабільність економічної системи;

2) спроби запровадити те, що може відповідати економічній безпеці в короткостроковій перспективі (наприклад, політика протекціонізму), можуть привести до негативного впливу в довгостроковій (зниження якості товарів і послуг через послаблення конкуренції);

3) вимушене обмеження вжитку для економії ресурсів може привести до посилення застою в економіці, тим самим підриваючи відповідну безпеку країни;

4) спроби підвищення рівня самозабезпечення будь-яким із видів сировини, товарів і послуг можуть закінчитися невдачею через вже існуючі глибокі інтегровані зовнішньоторговельні зв'язки з економіками своїх сусідів по регіону [10, с. 32].

Найважливішою з «нових азіатських держав» сучасного світу є Китай. Останніми роками цій країні належить вагомe місце не лише в регіональному, але й у світовому масштабі. Проте, на міжнародній арені КНР позиціонує себе як країну, що «розвивається». Специфіка китайської економіки (ринок в соціалістичному вигляді), унікальне місце країни, яке належить їй у загальносвітових господарських зв'язках, додають особливий «колерит» загальним для всього світу економічним питанням у китайському сприйнятті. Це відноситься, зокрема, і до проблеми економічної безпеки, яка для КНР є вельми актуальною.

В основі китайського трактування економічної безпеки лежить «економічний суверенітет», особливо незалежність в ухваленні рішень. Проте в сучасній КНР, на думку китайських авторів, «немає приводів для оптимізму». Економічний суверенітет знаходиться під тиском «потужних груп інтересів, особливо зарубіжних». Забезпеченість Китаю ресурсами «на душу населення» також є значно нижчою світових показників. Промисловість знаходиться у залежності від іноземного фінансового капіталу, який «вичавлює її прибутки». Багато китайських підприємств повинні «підкорятися» транснаціональним корпораціям і ставати лише «елементом в їх виробничому ланцюзі» [12]. Таким чином, найбільш важливі загрози є саме в області економічного суверенітету.

Китайський учений Джанг Енг дав коротке визначення «економічної безпеки». Для країн, що розвиваються, таких як Китай,

економічна безпека краще всього визначається як здатність забезпечувати поступове зростання життєвих стандартів усього населення через національний економічний розвиток при збереженні економічної незалежності. Іншими словами, в економічній безпеці є дві сторони «медалі»: конкурентоспроможність і незалежний економічний суверенітет. Із цих двох «сторін» автора більше хвилює друга. Майже все своє дослідження він присвятив негативним наслідкам засилля іноземного капіталу в китайській економіці [13].

Отже, як бачимо, в зарубіжній науці відсутнє єдине розуміння економічної безпеки або економічних аспектів національної безпеки. Основною метою держави в цій області зазвичай виступає стабільне економічне зростання. Найчастіше як найбільш важливі елементи фігурують такі поняття, як безпека постачань найбільш важливих ресурсів, відвертість зовнішніх ринків, національний контроль над «стратегічними галузями», захищеність комерційної та технічної інформації, конкурентоспроможність на світовому ринку й «економічний суверенітет», що розуміється як незалежність під час ухвалення рішень. Всі ці елементи націлені на захист економіки від зовнішніх загроз. Внутрішні проблеми як чинники безпеки, як правило, не розглядалися аж до самого недавнього часу – глобальна криза внесла свої корективи.

Насамкінець розгляду проблем економічної безпеки в КНР маємо зазначити, що між «відвертістю ринків» і «економічним суверенітетом» існує певне протиріччя. Не дивно, що перша концепція найбільш популярна в найрозвиненішій країні світу – США, а друга – в КНР [14, с. 19].

Отже, категорії національної економічної безпеки відрізняються залежно від конкретних характеристик національної економіки: її потенціалу, стійкості, ступеня відкритості. На формування національних концепцій безпеки, конкретного наповнення її категорій впливає вся сукупність умов функціонування економіки у світовому господарстві, погляди політиків, державна ідеологія, наявність військового потенціалу, здатного впливати на ухвалення політичних і економічних рішень суб'єктами світової політики й господарства тощо. Національні економіки все більше інтегруються в єдину глобальну економіку та не можуть процвітати в ізоляції, тому кожній країні необхідно так будувати власну економічну модель, щоб мати змогу запобігати та мінімізувати наслідки економічних та фінансових криз. Розроблення методологічних основ економічної безпеки держави з урахуванням накопиченого досвіду та особливостей сучасного стану соціально-економічної трансформації в Україні потребує відповідей на питання щодо визначеності поняття економічної безпеки, економічних інтересів, принципів, загроз, напрямів економічної й національної безпеки та механізмів їх забезпечення.

Сьогодні великої актуальності набуває забезпечення економічної безпеки країни, що пов'язано переважно з політичною нестабільністю та напруженою обстановкою, якою характеризується сучасний стан України як держави. Тому досягнення стабільності є най-

важливішим завданням Уряду, і насамперед – у сфері економіки. Першочерговим завданням у цьому зв'язку є забезпечення економічної безпеки країни [15, с. 125]. Саме тому слід здійснити наукову експертизу всіх раніше виданих нормативно-правових актів на предмет відповідності їх вимогам економічної безпеки. У разі виявлення будь-якої невідповідності, а також порушень законності, протиріч слід готувати пропозиції щодо скасування цих актів чи внесення до них відповідних змін. Необхідно також здійснювати відповідну наукову експертизу нормативно-правових актів, що розробляються. Це надасть можливість забезпечити якість, обґрунтованість, узгодженість, своєчасне прийняття, виявлення позитивних і негативних наслідків дії таких актів, визначення їхнього місця в системі чинного законодавства, що регламентує правові та організаційні питання щодо забезпечення економічної безпеки держави.

Список літератури: 1. Платон. Собрание сочинений : в 3 т. / Платон. – М. : Мысль, 1971. – Т. 3, ч. 1. – 687 с. 2. Косолапов Н. Национальная безопасность в меняющемся мире (К дискуссии о содержании понятия) / Н. Косолапов // Мировая экономика и международные отношения. – 1992. – № 10. – С. 5–19. 3. Заключительный акт Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе : від 01.08.1975 [Електронний ресурс] / ООН. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_055. 4. Куценко В. Освіта як чинник стабільності і національної безпеки України / В. Куценко, В. Удовиченко, І. Опалева // Економіка України. – 1998. – № 1. – С. 12–21. 5. У США нова стратегія безпеки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.unian.ua/news/378925-u-ssha-nova-strategiya-bezpeki.html>. 6. The Economic Security Act of 1996 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.fas.org/irp/congress/1996_cr/s960201a.htm. 7. The Education for Economic Security Act [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reagan.utexas.edu/archives/speeches/1984/81184c.htm>. 8. The Economic Security & Recovery Act of 2001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.whitehouse.gov/omb/legislative_sap_107-1_hr3090.htm. 9. Job Creation and Economic Security Act of 2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.govtrack.us/congress/bills/107/hr3666.htm>. 10. Мозговой И. В. Японское определение термина «экономическая безопасность». Виды экономической безопасности и направления её обеспечения / Мозговой И. В. // У карты тихого океана : информ.-аналит. бюл. / Отд. изучения междунар. отношений и проблем безопасности ИИАЭ ДВО РАН. – № 18 (216). – С. 30–36. 11. Дацків Р. М. Економічна безпека держави в умовах глобальної конкуренції / Р. М. Дацків. – Л. : Центр Європи, 2006. – 160 с. 12. Time to revise old ideas of economic security [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nigeria2.mofcom.gov.cn/aarticle/chinanews/200807/20080705638641.html>. 13. Jiang Yong. Economic Security : Redressing Imbalance / Yong Jiang // China Security. – Vol. 3. – No 2. – P. 66–85. 14. Фомин А. Экономическая безопасность государства / Александр Фомин // Международные процессы. – Т. 8. – № 3 (24). – 2010. – Сентябрь – декабрь. – С. 18–25. 15. Кабанов В. Г. Економічна безпека України як необхідна основа трансформаційних процесів / В. Г. Кабанов // Зовнішня торгівля: права та економіка. – 2009. – № 1. – С. 124–127.

Надійшла до редколегії 15.11.2012

Охарактеризован зарубежный опыт обеспечения экономической безопасности государства, уточнен его административно-правовой аспект, предоставлено авторское видение использования зарубежного опыта в Украине.

Foreign experience of providing of economic security of the state is described, its administrative-legal aspect is specified and the authorial vision of the use of foreign experience in Ukraine is given.

УДК 351.9(477)

Д. В. Мандичев

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ В УКРАЇНІ СПЕЦІАЛІЗОВАНОГО ОРГАНУ КОНТРОЛЮ ЯКОСТІ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО РІВНЯ

Проаналізовано історію становлення спеціалізованого органу контролю якості лікарських засобів – Держліксслужби України. Виокремлено та досліджено характерні особливості забезпечення якості ліків в окремих країнах Європи. Розкрито зміст категорії «норми належної виробничої практики» (GMP) та можливість їх впровадження в українське виробництво лікарських засобів. Надано порівняльний аналіз закріплення правового статусу органів контролю якості ліків Європи та України.

Сучасні умови економічного, політичного плюралізму, в яких суб'єкти фармацевтичного ринку повністю відійшли від прямого впливу держави, вимагають переорієнтації, пошуку нових форм та методів роботи контролюючих органів. Це викликає необхідність проведення наукових досліджень щодо вдосконалення організації контролю якості лікарських засобів, потребу в теоретичному обґрунтуванні функцій Державної служби України з лікарських засобів (Держліксслужби) із організаційно-методичних та контролюючих аспектів у забезпеченні якості ліків під час їх обігу.

Дослідженню питань державного регулювання фармацевтичного забезпечення та підвищення ефективності фармацевтичного виробництва, а також забезпечення якості лікарських засобів в Україні присвячені праці Н. Ляпунова, В. Георгієвського, В. Загорія, Е. Безуглої, А. Стефанова, В. Усенко, В. Черних, А. Немченко, А. Панфілової та ін.

Метою даної статті є визначення відповідності функцій та повноважень Держліксслужби України діяльності відповідних європейських регуляторних органів. Відповідно до мети об'єктом дослідження є суспільні відносини, що виникають у межах європейського співтовариства за участі органів контролю якості лікарських засобів, та відносини, що мають місце в ході реалізації компетенції органами Держліксслужби на теренах України.

Одразу кілька слів щодо «розвитку» правового статусу Держліксслужби за останні роки. У своєму сьгоднішньому вигляді цей орган функціонує з 2011 року: Указом Президента України від 06.04.2011